

ขอบคุณ ที่อยู่ ด้วยกัน

กนก วิบูลพัฒน์ เขียน
ภัครดา (Atparktripper) ภาพปก
รศ. ดร. ตรีศิลป์ บุญขจร คำนิยาม

ขอบคุณ ที่อยู่ ด้วยกัน

กนก วิบูลพัฒน์ เขียน
ภัครดา (Atparktripper) ภาพปก
รศ. ดร. ตรีศิลป์ บุญขจร คำนึงยม

NANMEEBOOKS

ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน

กนก วิบูลย์พัฒน์ เขียน
รศ.ดร. ตรีนธิปไตย บุญจรัส คำนึงม
ภักครดา (Atparktipper) ภาพปก
ทศพล ศรีพุ่ม บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

ราคา 118 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2563: กนก วิบูลย์พัฒน์
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

กนก วิบูลย์พัฒน์.

ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2563.
96 หน้า.

1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-4988-3

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตยวัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์
• บรรณาธิการเล่ม วิรัชฐา ศรีวัชรินทร์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • พิสูจน์อักษร อภิรดา ครอบเพียรเลิศ ณิชวรินทร์
พรจุลภรณ์ • ศิลปกรรม ชีววัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ •
ประสานงานการผลิต พรทิพย์ ทองบุตร

เพลตที่ พี.พี.เพลท แอนด์ พริ้นท์ โทร. 0-2274-7988 พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน นำเสนอประเด็นปัญหาใหม่ที่นำเสนอใจที่สังคมไทย อาจจะไม่รับรู้กันมากนัก นั่นคือปัญหาการอ่านในเด็กนักเรียน ถึงแม้ว่าเด็กบางคน จะมีสติปัญญาปกติและได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กทั่วไป แต่เด็กกลุ่มนี้กลับมีความยากลำบากในการอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นปัญหาของเด็กในการเรียนภาษา หากครูหรือผู้ปกครองไม่เข้าใจก็นำไปสู่ปัญหาอื่นๆ ที่สร้างความทุกข์ให้เด็ก ในด้านอื่นๆ ต่อไป ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าครูและโรงเรียนมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจและช่วยแก้ไขปัญหาให้เด็ก อีกทั้งยังสามารถดึงศักยภาพของเด็กที่ทำให้เรื่องร้ายกลายเป็นดีได้

ผู้เขียนยังร้อยสร้างมายาคติเรื่องครอบครัวที่ว่า ความอบอุ่นในครอบครัว อาจไม่จำเป็นต้องหมายถึงอุดมคติความครบสมบูรณ์ของพ่อแม่ลูก เพราะบางทีผู้ใหญ่เองก็มีปัญหาและยังคงต้องแก้ปัญหาชีวิตของตน ผู้เติมเต็มความขาดพร่องในครอบครัวอาจเป็นได้ทั้งญาติผู้ใหญ่ ครู และเพื่อน ความเอื้ออาทรและมิตรไมตรี ที่มีต่อกันก็สามารถสร้างความเป็นครอบครัวให้เด็กเติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพได้เช่นกัน

รองศาสตราจารย์ ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร
นายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำแนะนำนักพิมพ์

ความเข้าใจและการยอมรับความแตกต่างเป็นหัวใจสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคม ไม่ว่าเพื่อน พี่ น้อง ญาติมิตร คนรู้จัก หรือแม้แต่คนแปลกหน้า ล้วนแล้วแต่แตกต่างไปจากเราไม่มากนักน้อย โชคร้ายที่ในสังคมมนุษย์ยังมีการนำความแตกต่างนี้มาเป็นข้ออ้างในการกีดกัน เอาเปรียบ ตูณก หรือแม้แต่ทำร้ายกัน เพียงเพราะใครสักคนแตกต่างจากคนอื่น การปลูกฝังความเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของเพื่อนมนุษย์จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง และสมควรปลูกฝังให้มิตั้งแต่ในวัยเยาว์

ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน เป็นวรรณกรรมรางวัลแวนแกว์ครั้งที่ 15 ถ่ายทอดเรื่องราวของ "บัณเฑ" เด็กหญิงวัยประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ต้องย้ายมาอาศัยกับนางสาวคุณพ่อของเธอหายไปจากบ้าน ส่วนคุณแม่ของเธออยู่อยู่กับการเดินทางติดต่อธุรกิจในที่ต่างๆ จนไม่มีเวลาให้ บัณเฑต้องย้ายเข้าไปอยู่ในโรงเรียนที่ไม่คุ้นเคย ไม่มีเพื่อน หนักซ้ำเธอยังมีปัญหาอ่านเขียนแทบไม่ได้ ทำให้บัณเฑเกิดปมด้อย รู้สึกว่าตนเอง "ผิดปกติ" จนกระทั่งวันหนึ่งบัณเฑต้องเข้าร่วมชั้นเรียนการศึกษาพิเศษด้วยเหตุจำเป็น ทำให้เธอมีโอกาสพบปะใกล้ชิดเพื่อนนักเรียนที่เธอเคยคิดว่า "ผิดปกติ" และเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และเดินทางครั้งสำคัญของเด็กหญิง

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์หวังใจว่าวรรณกรรมเล่มนี้จะช่วยมอบบทเรียนและแง่คิดให้แก่ผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วยให้เด็ก ๆ ในวัยเดียวกับ "บัณเฑ" มีโอกาสเรียนรู้ว่า มนุษย์แต่ละคนคือความงดงามในรูปแบบของตนเอง แต่ละคนมีจังหวะเป็นของตัวเอง และเราทุกคนต่าง "เท่าเทียม" และ "เหมือนคล้าย" ด้วยเหตุว่า

เรานั้นต่างมีข้อบกพร่องในตนเอง แต่เราสามารถเรียนรู้ที่จะยอมรับและก้าวข้าม
ข้อบกพร่องนั้นได้ เช่นเดียวกับการยอมรับและช่วยเหลือเพื่อนของเราให้อยู่ร่วมกัน
ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

นานมีบุ๊คส์

เด็กที่โชคร้ายที่สุดในโลก

.....

ปณณเป็นเด็กที่โชคร้ายที่สุดในโลก อย่างน้อยเธอก็มั่นใจว่าเป็นเช่นนั้น เธอย้ายมาอยู่กับน้ำพิมได้สามเดือนแล้ว บ้านของน้ำพิมเป็นตึกแถวสี่ฟ้าวอนในซอยที่มีแต่ตึกแถวเรียงรายยาวเหยียด ปณณอยู่คนเดียวเกือบตลอดเพราะน้ำพิมต้องทำงาน ถึงแม้ว่าน้ำพิมจะปล่อยให้แม่ลูกคู่หนึ่งเช่าชั้นหนึ่งของบ้านเพื่อเปิดร้านตัดผม แต่ส่วนใหญ่ปณณก็อยู่ชั้นบนคนเดียวเท่านั้น

ปณณคิดว่าน้ำพิมของเธอคงชอบทำงานมากกว่าอยู่กับหลานสาว แต่ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกอะไร เพราะพ่อของเธอก็ไม่ชอบอยู่กับเธอเหมือนกัน พ่อหายไประโน้ไม่รู้สามปีกว่าแล้ว ปณณคิดถึงแม่ แม่ใจดีกับเธอเสมอ แต่แม่ของเธอเป็นคนมีความฝัน แม่บอกว่าสักวันปณณกับแม่จะมีแต่ความสุข ปีที่แล้วแม่ย้ายไปตามหาความฝันที่ขอนแก่น ส่วนปีนี้แม่ย้ายไปตามหาความฝันที่เชียงราย ตอนแรกแม่จะพาปณณไปด้วย แต่ตอนนี้้ำพิมคิดว่าปณณควรเลิกย้ายโรงเรียนตามแม่ไปเสียที่น้ำพิมเลยให้ปณณมาอยู่ด้วยที่กรุงเทพ

แต่สิ่งที่แย่ที่สุดคือโรงเรียน ปณณไม่มีเพื่อนเลยสักคน เธอเพียงย้ายมาเข้าโรงเรียนนี้ตอนเปิดเทอมเมื่อสองสัปดาห์ก่อน นักเรียนส่วนใหญ่ที่นี่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ประถมหนึ่ง แต่เธอมาเข้าเรียนที่นี่ตอนประถมห้า ปณณคิดว่าสาบเกินกว่า

จะหาเพื่อนแล้ว เพราะนักเรียนคนอื่นมีกลุ่มกันไปหมดแล้ว ที่สำคัญเธอมีความลับบางอย่าง...ถ้ามีใครรู้ คงไม่อยากเป็นเพื่อนกับเธอยิ่งกว่าเดิม

ในที่สุดวันนั้นก็มาถึง วันแห่งความโชคร้ายของเด็กที่โชคร้ายที่สุดในโลก ตอนกลางวันทุกวันปณณจะอยู่คนเดียว นั่งซิดๆ เขียนๆ ลงในสมุด เธอชอบแต่งเรื่องสนุกๆ ให้ตัวเองฟัง เรื่องที่เธอแต่งส่วนใหญ่เกี่ยวกับนักเดินทางที่ชอบผจญภัยไปทั่ว ซึ่งมีกรไปสู้กับสัตว์ประหลาดตัวร้าย ดำน้ำไปได้ทะเลลึกเพื่อค้นหาสมบัติของพระราชาเงือก ปณณรู้ว่าคนส่วนใหญ่ที่เดินผ่านและเห็นเธอซิดเขียนในสมุด คงคิดว่าเธอเป็นนักเขียนหรือนักวาดภาพต๋วย แต่ปณณไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ปณณแค่อยากไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

"ไหน เอามาดูซิ" ป็นใหญ่ เด็กชายตัวโตพุ่งโย้คว้ามุมของปณณไปดูโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว ปณณพยายามดึงสมุดกลับคืนมา แต่เด็กชายหันหลังเอาตัวบังไว้

"เฮ้ย ดูสิ คนอะไรโตปานนี้เขียนหนังสือผิดๆ ถูกๆ อย่างกับเด็กปอหนึ่ง" ป็นใหญ่ตะโกนเสียงดังลั่นแถมยังโบกมือเรียกก๊วนเพื่อนมาดู

"เอาคืนมา" ปณณยืนประจันหน้าป็นใหญ่อย่างไม่นึกกลัวถึงแม้เธอจะตัวเล็กกว่ามากก็ตาม

"ไม่คืน เฮ้ย ขอดูแค่ตัวเอง ทำเป็นหวง"

"ไม่คืนใช่ไหม" ปณณเดินไปขวางหน้าป็นใหญ่ แล้วชักเข้าที่จมูกของเด็กชายตัวโต

พลั๊ก!

ปณณจำรายละเอียดที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ค่อยได้ รู้แต่ครูพละเก็บสมุดของเธอไปแล้วเรียกให้เพื่อนพาป็นใหญ่แยกไปที่ไหนสักแห่ง ครูพละให้ปณณเดินตามไปห้องรองผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการกับครูแนะแนวเรียกเธอไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง และเรียกนักเรียนที่อยู่แถวนั้นสองสามคนให้ไปเล่าให้ฟังด้วย ปณณรออยู่ในห้องสำนักงานอยู่นาน ส่วนป็นใหญ่หายตัวไปไหนแล้วไม่รู้ แล้วนำพิมกัมมาที่โรงเรียน แต่ก่อนที่นำพิมกัมกับปณณจะได้คุยกัน พี่ที่สำนักงานก็มาเชิญนำพิมเข้าไปในห้องรองผู้อำนวยการ

"โอ๊ย เสรีจแนเรา ทำไมถึงโชคร้ายขนาดนี้นะ" ปณณบ่นกับตัวเองในใจ

"แต่เราไม่ผิดสักหน่อย เจ้านั้นมาหาเรื่องเราก่อน ก็สมมุติ..."

ปณณีกถึงตอนที่ตัวเองอยู่ขอนแก่นกับแม่ ปณณณ์ไม่อยากไปโรงเรียน เพราะไม่มีใครเล่นด้วยเวลาพักกลางวัน ตอนแรกแม่บอกให้เธอพยายามเข้าหาเพื่อน แต่พอเวลาผ่านไปหลายเดือน เธอก็ยังไม่มีเพื่อนอยู่ดี แม่ให้สมุดเล่มนั้นแก่ปณณณ์ แม่บอกว่า "ถ้าเหงาก็ขีดๆ เขียนๆ ลงไปในสมุดนะ จะได้หายเหงา หรือถ้าเรายังเหงาอยู่ อย่างน้อยคนอื่นก็จะได้ไม่รู้ว่าเราเหงา"

น้ำพิมเดินออกมาจากห้องรองผู้อำนวยการแล้วก็พาปณณณ์กลับบ้าน ปณณณ์เดินตามน้ำพิมขึ้นรถออกจากโรงเรียนไปด้วยความสงสัย

"ครูว่าไงบ้างคะน้ำพิม"

"ก็ไม่ค่อยว่าอะไรหรอก เขาเข้าใจว่านายป็นใหญ่มาแกล้งเราก่อน"

"เขาไม่ลองโทษหนูหรอก"

"ก็หยุดเรียนหนึ่งวัน พักให้สบายใจก่อน แล้วให้บ่าเพ็ญประโยชน์หนึ่งอย่าง ให้คิดเองว่าจะบ่าเพ็ญประโยชน์อะไร แต่ต้องไปปรึกษาครูเขาก่อน เออ แล้วก็ให้ไปขอโทษนายป็นใหญ่นั้นด้วย"

"จริงดิ แค่นี้หรอกคะ"

"แค่นี้...แต่..." น้ำพิมเงิบไปครูหนึ่งแล้วพูดต่อในที่สุด "ตั้งแต่นี้ไป ในช่วงซัมเมอร์ ครูเขาอยากให้เราไปเรียนภาษาไทยที่ห้องการศึกษาพิเศษนะ"

"อะไรนะคะ! น้ำพิมไปคุยอะไรกับครูกันเนี่ย น้ำพิมไปตกลงกับครูแบบนี้ได้ยังไง" ปณณณ์เริ่มอารมณ์เสียและเสียงดังใส่น้ำพิม น้ำพิมพยายามอธิบายแต่ตอนนี้ปณณณ์โมโหเกินกว่าจะฟัง "เรียนห้องการศึกษาพิเศษกับเด็กประหลาดพวกนั้นนะเธอ แค่นี้หนูยังแปลกไม่พออีกหรือไง ไม่ลองโทษหนูเกินไปหน่อยหรอกคะ"

"ครูเขาบอกว่าไม่ได้ลงโทษ ที่ลงโทษก็แค่ให้ไปบ่าเพ็ญประโยชน์ อันนี้เขาจะช่วย ก็เราอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้นี่นา แค่นี้ไม่เข้าใจหรอก" น้ำพิมเริ่มขึ้นเสียงบ้าง

ปณณณ์ร้องไห้จนตัวสั่น ทั้งโกรธและเสียใจ ส่วนน้ำพิมก็เงิบไม่พูดอะไรไปตลอดทาง